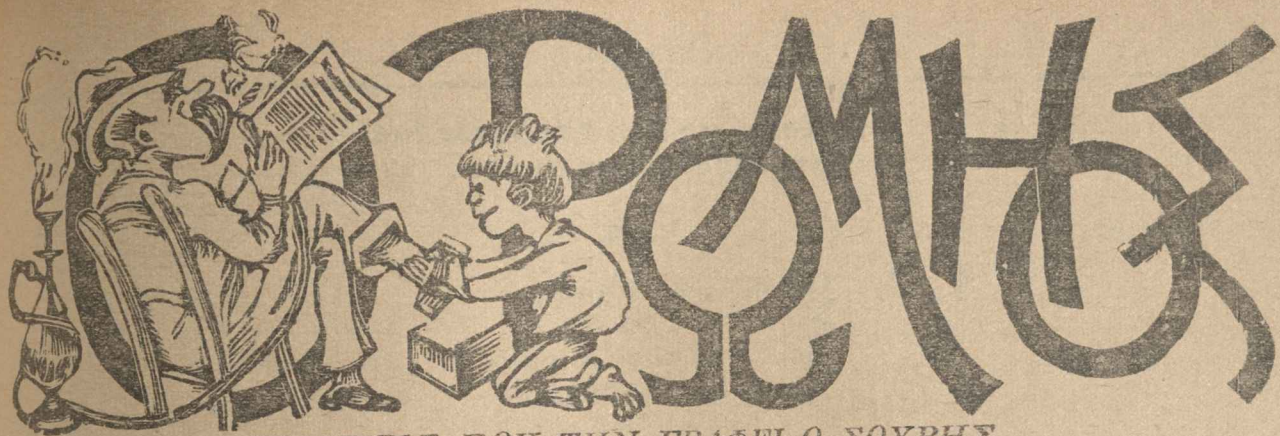

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
έδρεύομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Έκτ'·Ιουλίου,
βρασμός ήλιου.

Χίλια κι' ένακόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Χίλια κι' έξήντα τέσσερα και με διακόσ' άκόμα,
Συνδιασκέψεις Πρεσβευτών μένουν με χάσκον στόμα.

Τρανή λαλή 'στόν Βασιληά.

Μήν προσέχης σέ κανένα, Στόλων και Στρατών κουμ-
[πάρε,
τράβα'μπρός με τόν Στρατό σου, δρόμο για την Σό-
φια πάρε.
Κτύπα τους'Αρκουδανθρώπους τέτοια γέννα να χα-
ό,τι κάνει τώρα μόνο τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί. [θῆ...

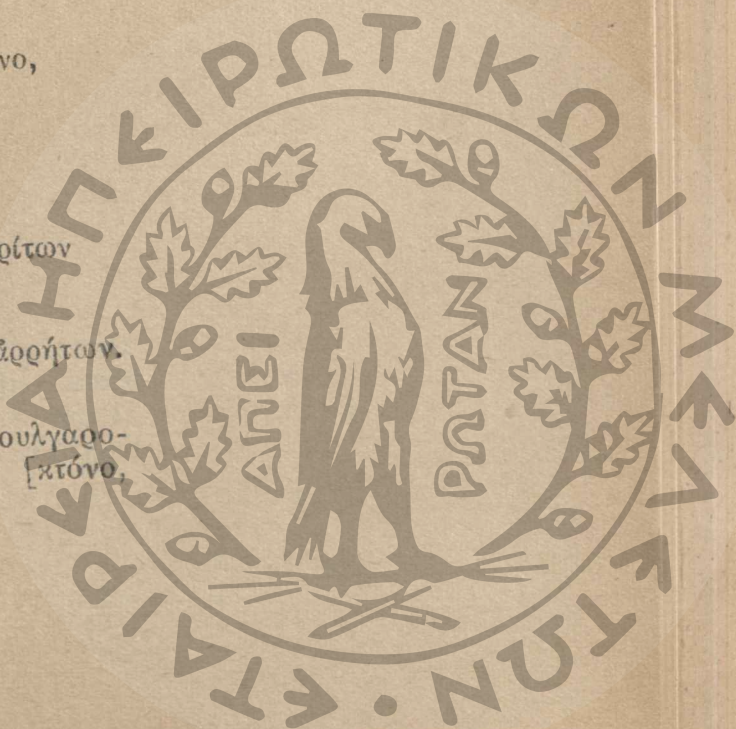
Τούτο γι' άγρια θηρία
λόγος και κριτήριο,
τούτο διαμαρτυρία
και συλλαλητήριο.

Κύττα γύρω σφάγια
σ'αίματα πνιγμένα,
και πατέρων άγια
κατασπιλωμένα.

Άστραπή τὸ πέρασμά σου
και βροντή τὸ πάτημά σου.
Μήν άκούς διπλωματίαις, άκουσε μονάχα πόνο,
κόσμου βογγητὸ βαθύ...
ό,τι κάνει τώρα μόνο
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.

Άς γελῶ με παραινέσεις και μεσολαβήσεις τρίτων
ὁ καλλίνικος Στρατός,
και πελέκα δυνατὸς
τούς έργάτας τώσων πόνων και κακουργιών άρρήτων.

Τράβα'μπρός, Βουλγαροκτόνε, με Στρατὸ Βουλγαρο-
κτόνο,
ποῦ Σταυρὸς τὸν βοηθεῖ...
ό,τι κάνει τώρα μόνο
τὸ σπαθί σου, τὸ σπαθί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. — Θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν,
θρήνει δεινὰ δεινῶν,
θρήνει καὶ σὺ παθήματα
καὶ κακουργίας θύματα.

Δὲν ἔχουν τελειωμὸ,
δὲν ἔχουν μετρημὸ
σφαγαῖς, λεηλασίαις,
καὶ αἱματηγαῖς θυσίαις.

Τοὺς Κρούμους τοὺς ἐξάλλους,
αὐτοὺς τοὺς Καννιβάλους,
πῦρ ἐμπρησμοῦ τοὺς φλέγει.

Δὲν ἔμεινε κανεῖς
ξένος καὶ ὁμογενὴς
μὲ σπῆτι καὶ μὲ στέγη.

Θρηνήσωμεν δεινὰ δεινῶν...
ἀνέρχονται πρὸς οὐρανὸν
φλόγες γλωσσῶν πυρίνων
μὲ τόσους γόους καὶ λυγμούς,
μὲ σφαζομένων σπαραγμούς,
μὲ τῆς Ραμᾶ τὸν θρήνον.

Ἐρήμωσις φοικτὴ, λιμὸς,
Πυριφλεγέθων ποταμὸς,
πλάσις παντοῦ πυρίνη.

Κι' ἐπάνω τούτων τῶν σφαγῶν,
κι' ἐπάνω τούτων τῶν φλογῶν
περικαλλὴς Εἰρήνη.

Κομητατζῆδες νηστικοὶ
πηδοῦν ἐδῶ, πηδοῦν ἐκεῖ,
ρημάζουνε τσιφλίκια.

Χορεύουν γύρω στή φωτιά,
καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο στ' αὐτιά,
ποῦχουνε σκουλαρήκια.

Ἄλλοιμονο στὸ δάκτυλο, ποῦ λάμπει δακτυλίδι,
θ' ἀποκοπῇ μὲ κοφτερὸ Κομητατζῆ λεπίδι.
Τὶ γυναικεῖα δάκτυλα καὶ αὐτιά κατακομμένα
Κομητατζῆδες τᾶχουνε στοὺς κόρφους των κρυμμένα.

Θρίαμβος φυλῆς κακούργου...
παρελαύνουν τοῦ Κοβούργου
καὶ τοῦ Δάνεφ οἱ Στρατοί.

Καὶ μ' εὐχὰς θερμὰς καὶ ἀπείρους
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς χοίρους
κόσμος τοὺς χειροκροτεῖ.

Κύτταξε μὲ τί πηλάλα
φεύγουν φεύγουν ὀλοένα,
καὶ ἔχουν ἐπαθλα μεγάλα
δάκτυλα καὶ αὐτιά κομμένα.

Βγάζουν ἄγρια φωναῖς,
σάρκες τρῶν ἀνθρωπιναῖς
δαίμονες ἀνθρωποφάγοι.

Τὸ λεφοῦς ὑποχωρεῖ,
καὶ καθένας ἀπορεῖ
πὼς ἀκόμη δὲν ἐσφάγη.

Β'.

Π. — Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
εἶτε Τοῦρκος, εἶτε Ἑβραῖος,
φεύγει πρὸ τοῦ Καννιβάλου.

Κύτταξε μιὰ κεφαλὴ...
νᾶναι τάχ' Ἀρχιερέως;
νᾶναι τάχατε δασκάλου;

Τῆς Εὐρώπης Μεγιστάνες,
βλέπετε σφαγμέναις μάνναις
καὶ κρεουργημένα βρέφη.

Καὶ θαυμάσετε καὶ πάλι
τὴν Ἀρκοῦδα τὴν μεγάλην,
καὶ βαρεῖτε τῆς τὸ ντέφι.

Εἰς αἱμάτων πανηγύρεις
κόσμος ἑξαλλος, φρενήρης,
κρέατα κατασφαγμένα μὲς στὰ μούτρα σας πετᾷ,
καὶ οεῖς λέτε γελαστοί:
σακρενὸν καὶ σαπριστί!
τί περίεργα καὶ αὐτιά!

Τὶ περίεργον τρώντι γιὰ μεγάλη δυστυχία
νὰ θαρροῖτε τὴν σφαγὴν,
τὴν φωτιά, τὴν ἀρπαγὴν,
καὶ γιὰ τέτοια νὰ χαλάτε τῶν τρανῶν τὴν ἡσυχία.

Τὶ περίεργον τρώντι νὰ νομίζετε δεινὰ
κρέατα κατακομμένα,
ποῦναι πράγματα κοινά,
πράγματα συνειθισμένα.

Πόσαις δὲν ἴδατε φοραῖς
τέτοιαις μεγάλαις συμφοραῖς,

ποσάκις παρὰ ποταμοὺς αἱμάτων ἐκαθίστατε,
καὶ ἀκόμη σκούζετε γι' αὐτὰ καὶ δὲν τὰ συνειθίστατε.

Μὰ μὲ διαμαρτυρίας τρομερὰς μᾶς συγκινεῖτε,
μὰ τὰ πάντα λησμονεῖτε.
Δὲν εἶν' εὐκόλον κανεῖς
νᾶλθῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ,
τέτοια τᾶχουν συνειθίσαι
διπλωμάτων ἐπιφανεῖς.

Καὶ καθένας νὰ συγκαίρῃ
τῶν Βουλγάρων τὸν Κοβούργο,
ποῦ μᾶς βγάζει περιστέρι
τὸν Στρατό του τὸν κακούργο.

Ἐμεῖς πέφτομε σὰν ὄρνιθα, σὰν ἀχόρταγα κοράκια
στοὺς ἀθήφους τοὺς Βουλγάρους, στὰ λευκὰ περι-
[στεράκια.

Ἐξυφάνεται μεγάλη κατ' αὐτῶν συκοφαντία,
καὶ δικά μας εἶναι μόνον
κακουργήματα παντοῖα
πυρπολήσεων καὶ φόνων.

Ἐμεῖς δαίμονες ὀλέθρων καὶ πυρῶν καὶ καταγίδων
τρῶμε τὴν ἀθῶα γέννα...
ἐμεῖς βάζομε σὲ κόρφους ἀγαθῶν Κομητατζῆδων
δάκτυλα καὶ αὐτιά κομμένα.

Ἐμεῖς μ' αἷμα ζυμωμένοι,
ἐμεῖς λύκοι λυσσασμένοι,
καὶ οἱ σπαθάτοι τοῦ Κοβούργου καλοκάγαθοι, σεμνοί,
ἀκακα περιστεράκια καὶ ὡς ἐπὶ σφαγὴν ἄμνοί.

Κοπελούδια τρυφερά
καὶ ἄγγελοι χωρὶς φτερά...
ὕμνος πρὸς αὐτοὺς προσήκει.

Ποῦ δὲν ἔχουνε μπορὶ,
καὶ κανέναν δὲν μπορεῖ
νὰ σκοτώσῃ καὶ μυρμηκί.

Ἄδικα πάλι κατ' αὐτῶν φωνάζουν τῶν ἀψόγων,
ὅπου τὰ τίμια τιμοῦν
καὶ τὸν εὐθὺν ὁρδοτομοῦν
τῆς ἀληθείας λόγον.

Ποτε δὲν λένε ψέμμα,
φρίττουν σὰν βλέπουν αἷμα,
τραγοῦδ' ἡ λαλιά των, τὸ δέσμα των μετὰ,
καὶ τέλος πάντων εἶναι μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

Ὅλοι τὰ βάλανε μ' αὐτοὺς,
τοὺς ὄντως ἐξαιρετοὺς,
τοὺς κατὰ πάντα λατρευτοὺς,
ποῦ διὰ τὸ ἔπαρ' αὐτοὺς.

Γ.

Φ. — Θέλω γὰ Κομητατζήδες νέους ὕμνους νὰ
[σκαρώσω...]
κλάψετε καὶ τὸν Σανδάσκυ, τῆς Ἀνατολῆς τὸν Πρώσο,
ὁ ποῦ πῆγε νὰ σηκώσῃ καὶ τὴν Τουρκαρβαντιά...
πάει λούφαξε καὶ τοῦτος καὶ κατέβασε ταῦτιά...
ξαφνικὸ τοὺς συνεπῆρε καὶ τοὺς ἔκαψε φωτιά.

Κλαῖνε καὶ Σαβῶφ καὶ Δάνεφ, κλαῖνε καὶ Ἐρυθροὶ
[Τσαρίσκοι
τῆς μεγάλαις Βουλγαρίαις.
τέτοια συμφορὰ τοὺς βρῆκε, ποῦ καὶ ὁ Μπάουτσερ δὲν
λόγους γὰ παρηγοριάς. [βρίσκει

Ἀπετινάχθη στρυγερῶν Κομητατζήδων κάπα,
καὶ ὁ Δάνεφ ἀπὸ τὸν Σαβῶφ ἐδέχθη μία φάπα,
καὶ ὁ Μπάουτσερ ὁ φίλος τῶν ἔχασε κάθε θάρρος,
καὶ ἀπαρηγόρητος θρηνεῖ καὶ ὁ Κόκκινος ὁ Τσάρος,
ποῦ μέσα στὴν Ἀγιά Σοφιά περιμένε νὰ μῆ
μὲ δυῶ καὶ πομπή.

Δυστυχής!..παρηγορία
μόνη σοῦμεινε νὰ λὲς
γὰ μεγάλη Βουλγαρία,
καὶ τὸ χάλι τῆς νὰ κλαῖς.

Βλέπε κρέατα ψημένα, βλέπε γύρω σου φωτιάς
ψάλε μεγαλεῖα Τσάρων,
καὶ ὅσα λέν κατὰ Βουλγάρων
φώναξε πῶς εἶναι μόνον ἀσυνείδηταις ψευτιάς.

Π. — Πήραμε τὸ Μελένικο, τῆς Σέρραις καὶ τὴν Δρά-
[μα,
μὰ γὰ τῆς ἄτιμας σφαγαῖς χύνεται μαῦρο κλάμμα.

Ἡ γῆ μας διαρπάζεται,
καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Νίκης
ἀπὸ φλογῶν σκεπάζεται
καπνοὺς οὐρανομήκεις.

Χαρὰ τοὺς σκλάβους ξαφνική...
τὰ πῆραμε καὶ ἐκεῖνα,
μὰ δράματα φοικτὰ καὶ ἐκεῖ,
καὶ ἐρήμωσις καὶ πείνα.

Πλὴν γὰ αὐτοὺς τοὺς ὀλετήρας, ποῦ λογχίζουν καὶ τὸ
[πιδμα,
εἶναι μερικοὶ προστάται, ποῦ τοὺς συμπαθοῦν ἀκόμα,
καὶ δὲν θέλουν μήτε τρίχα τῶν Βουλγάρων νὰ πειρά-
[ξουν
μ' ὅσους γέρους καὶ ἂν λογχίσουν, μ' ὅσα βρέφη καὶ ἂν
[σπαράξουν.

Καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς λυμεῶνας
τῆς Βουλγάρικης Κορώνας,
καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Ἐωσφόρους
συζητοῦν Εἰρήνης ὅρους,

ἐνῶ τότε μοναχὰ θὰ κυριαρχήσῃ Εἰρήνη,
ὅταν στὴν Ἀνατολὴ φύτρω Βουλγαρίας δὲν μείνῃ.

Μία λύσσα γὰ ἄρπαγὴ
τοὺς Στρατοὺς τῆς ὁδηγεῖ
καὶ σὲ σταύλους καὶ σ' ἀχούρια,
καὶ ἔχει δόξα τῆς καινούρια
τοῦ Δοξάτου τὴν σφαγή.

ὦ! τοῦ Στρατοῦ τῆς τοῦ κλεινοῦ καὶ τοῦ γενναιοτά-
[του,
ποῦ μὲς στὰ φυλλοκάρδια μας τοὺς ἄθλους τοῦ φυ-
[λάξαμε...
ὦ! τῶν ἐνδόξων ἀληθῶς σφαγέων τοῦ Δοξάτου,
ποῦ τώρα τὸν Ἀδόξαστο θερρῶ πῶς τοὺς ἀλλάξαμε.

Δ.

Φ. — Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπᾶνε
τὰ βρωμόσκυλα τὰ ψόφια,
καὶ ὅλοι μελετοῦν νὰ πᾶνε
νικηφόροι μὲς στὴ Σόφια.

Βλέπω καὶ Στρατοὺς Ρωμούνους,
ποῦ καὶ αὐτοὶ τοὺς νέους Οὐννοὺς
πάντα τοὺς συκοφαντοῦν.

Τοὺς Ρωμούνους χαιρετῶ,
καὶ γὰ ποῦ; τοὺς ἐρωτῶ,
γὰ τὴν Σόφια μ' ἀπαντοῦν.

Ἀμαζῶν, λευχείμων κόρη,
προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων,
καὶ καθέννας βάζει πλώρη
γὰ τὴν Σόφια τῶν Βουλγάρων.

Ἐγὼ μόλα καὶ ἔγὼ λέσσα...
ὅλοι μὲς στὴ Σόφια μέσα.
Μὲς στὴ Σόφια πανηγύρεις,
καὶ πηδοῦν Στρατοὶ ξιφήρεις,
σέρνει τὸν χορὸ φρενήρης
καὶ ὁ Σαβῶφ ὁ κακομοῖρης.

Σέρνει τὸν χορὸ καὶ ὁ Δάνεφ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ τὸν Τσάρο,
καὶ ὁ μικρὸς ὁ Βόρις χάσκει,
καὶ ὁ διάσημος Σανδάσκυ
ρίχνει γὰ τὴν Νίκη σμπάρο.

Καλῶς ὠρίσατε, παιδιά... καὶ ἐμεῖς καλῶς σὰς βρήμα-
[με...
γὰ τούτῃ τὴν ἐπίσκεψιν παραπολὺ χάρηκαμε.
Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ,
θὰ μᾶς σαλέψῃ τὸ μισαλό.

Φιλιοῦνται καὶ ἀγκαλιάζονται λογιῆς λογιῆς Στρατοί,
καὶ μὲ παιάνων ἤχους
σὲ διαφόρους τοίχους
τοῦ Χεσαπήφ τὸ νομα γράφουν φαρδὺ πλατύ.